

[Forsvarsministeren.]

det være muligt for det ærede Medlem at faa den militære Sagkundskab til at sige god for den Ordning, vi har nu? (*Hendriksen*: Det tror jeg heller ikke). Nej, det tror det ærede Medlem ikke, og saa er der altsaa ikke nogen Forskel i den Henseende. Der er kun den Forskel, at den Ordning, vi har forelagt Forslag om, er betydelig billigere end den Ordning, som nu er gældende, og som den militære Sagkundskab ikke vil sige god for.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds vilde gøre gældende, at hvis det Forslag, der her er forelagt, blev ophøjet til Lov, vilde vi ikke være i Stand til at opfylde de Neutralitetsopgaver, vi har, vi vilde ikke kunne værne vor Neutralitet. Nej, det kan vi ikke, men det kan vi heller ikke med den Ordning, vi har nu. Jeg husker fra min Ungdom, da det militære Spørgsmaal blev stærkt drøftet, altsaa en Gang i forrige Aarhundrede, at en æret Venstremand, afdøde J. C. Christensen, ved en given Lejlighed udtalte: vi kan ikke forsvare vor Neutralitet, vi kan kun konstatere Neutraliteten, men for at konstatere Neutraliteten behøvede man ikke at have et saa stort Militærapparat som det, man havde paa det paagældende Tidspunkt. Og de Udtalelser, som J. C. Christensen den Gang fremsatte, kan gælde den Dag i Dag; hvad enten vi har den ene Forsvarsordning eller den anden, er vi ikke i Stand til at forsvare vor Neutralitet, og til at konstatere den behøver vi ikke mere, end der her er foreslaaet af Regeringen.

Endvidere mente det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, at Tidspunktet var uheldigt for en Drøftelse af denne Sag. Ja, hvorfor det? Det er dog en Sag, der drøftes hele Verden over, og jeg synes, der er al god Anledning for os til at deltage i denne Drøftelse. Og vor Stilling vil efter vor Mening i sikkerhedsmæssig Henseende ikke blive ringere ved Vedtagelsen af dette Forslag, end den er under den gældende Lov.

Den ærede Ordfører (Stensballe) udtalte, at nu maatte der være Ro om denne Sag, ogsaa paa det militære Omraade, for Hærens og Søværnets Vedkommende gælder det, at de maa have Ro. Ja, men hvorledes, er det med denne „Ro“? Uroen skabes jo ikke ved det Forslag, der her er forelagt. Nej, Uroen skabes ved den Diskussion, der føres her i Landet. Det er ikke længe siden, at der i forskellige Dagblade blev afsluttet en Diskussion mellem Hærens og Søværnets Officerer, hvor man i meget høj Grad kritiserede den gældende Lov. Hvis man vil se

paa, hvad den kommanderende General skrev i saa Henseende, er hans Udtalelser saadanne, at man har al mulig Grund til at overveje, om man ikke bør gaa bort fra den nuværende Ordning. Man kan ikke forsvare Grænsen i Jylland og samtidig forsvare Sjælland, var den kommanderende Generals Udtalelse, og hvad Flaaden angaar, erkender det ærede Medlem jo selv, at den ikke længere er tilfredsstillende. Men det er ikke alene Officererne i Hæren og Søværnet, der kritiserer Ordningen; nej, naar den ærede Ordfører taler om Ro, synes jeg, han skulde gaa ud til sine egne Blade og sige: hør nu op med den Kritik, I fremsætter, lad os nu faa Ro om Sagen. Men det er ingenlunde Tilfældet. Et saa anerkendt Blad som „Lolland-Falsters Folketidende“ skriver stadig væk om Forholdene og ikke mindst om Marinen, det kræver en Forøgelse af Bevillingerne til Nybygning af Artilleriskibe, til Luftmaalsskyts o. s. v., og gaar endog saa vidt at sige, at Ministeriet og Forsvarsministeren nu har Ansvaret for, at vi kommer ind under ordnede Forhold. Hvad er Meningen hermed? Vil man give det nuværende Ministerium Ansvaret for den Ordning, som blev gennemført navnlig paa Initiativ af den ærede Ordfører for et Aar siden, og for, at denne Ordning nu ikke duer længere, og vil man lægge Ansvaret paa Ministeriet for det Tilfælde, at der ikke nu gribes til effektive Foranstaltninger til Udvikling af vor Flaade og vort Luftmaals-skyts?

Saa siger man: hvis der ikke kan skaffes Nybevillinger, maa Ministeren sørge for, at man flytter om paa de givne Bevillinger, saa de bliver tilstrækkelige. Men jeg spørger den ærede Ordfører: hvorledes skal Ministeren kunne foretage saadanne Omposteringer? Og vil den ærede Ordfører gaa med til, at Ministeren flytter om paa Bevillingerne, som han skønner det passende? Det er temmelig nøje fastsat, hvor stort Mandskab der skal indkaldes, hvad der skal betales til dette Mandskab, hvor meget der skal benyttes til Ammunition, til Vaaben o. s. v. o. s. v. Derfor vil jeg gerne spørge den ærede Ordfører, om han er enig med sit Partis Blad i den Kritik, der her fremsættes, og i de Krav, der i saa Henseende fremsættes. Og hvis det ærede Medlem ikke er det, men fremdeles mener, at der skal være Ro om Sagen, saa synes jeg, at han først og fremmest maa sørge for, at der bliver Ro indenfor hans egne Rækker.

Med den Ordning, der blev vedtaget i 1932 for Hærens og for Søværnets Vedkommende, er man kun i Stand til at foretage sig